

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Sonetter (I-V)

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Sonetter (I-V)", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 273. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid57197/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

SONETTER.

I.

Jeg fik, hvorom jeg bad. Et lille Ord
saa fuldt af Smerte og saa rigt paa Kummer,
hint simple Svar, der frygtes mest paa Jord,
fordi dets trende Tegn al Smerte rummer.

End Sorgens Brænding i mit Hjerte skummer,
endnu jeg maaler ej, hvor dyb og stor,
hvor tung en Kval der i mit Indre bor;
det kommer først, naar Taarerne forstummer.

Thi naar man ikke mer formaar at græde,
da kommer først den rette, bilre Smerte
og fletter Led for Led en Sorgens Kæde.

Med denne lænket, gaar jeg gennem Vrimlen;
og tynger den til Jorden end mit Hjerte,
jeg klager ej, den binder mig til Himlen.

II.

Jeg elsker dig, min Sorg. Du er min Brud!
Ved dig skal intet mig i Verden skille;
thi du er dyb, alvorlig, sand og stille,
som hun det var, fra hvilken du gik ud.

Af hende blev du skabt. I kulsort Skrud
du sidder tavs ved Mindets dybe Kilde
og viser mig med Blikke vemodsmilde
det Billed, som skal føre mig til Gud.

Thi hende selv, jeg véd, jeg maa forsage;
men Skønhedsbilledet, som hun har skabt,
det er den Ejendom, jeg har tilbage.

I det jeg ejer Stryke mod det onde,
jeg føler dybt, gaar ogsaa dette tabt,
da svigter alt, og da gaar jeg til Grunde.

III.

Der gaar et Suk af Sorg og Savn og Længsel
igennem alt, hvad der paa Jorden bor;
thi hver en Sjæl, hvor højt den ogsaa fo'r,
sig føler knuget af sit Jordlivsfængsel.

Hvad kan da sprænge dette stærke Hængsel,
som binder Aanden til den mørke Jord?
Er ingen Trøst da givet, intet Ord,
der løser Sjælen fra dens dybe Trængsel?

Et Ord der findes, som kan os forløse,
ét lille Ord, os naadigt sendt fra Gud,
og af hvis Væld vi Kraft og Lindring øse.

Thi er paa Jorden lukket til vort Eden,
er alting tabt og Haabet stukket ud,
vi skal dog frelses gennem Kærligheden.

IV.

Naar vi skal frelses gennem Kærligheden,
og hun, der gav os Kærlighedens Daab,
har røvet selv det sidste, svage Haab,
hvor finde vi paa ny det tabte Eden?

Alt er jo sluppet op? — Forspildt er Freden,
og intet Ekko svarer Sjælens Raab;
alt stivner i de Ord: Forsag hvert Haab!
Her hjælper ingen Søgen, ingen Leden!

Forsage! O, hvor tungt er ej det Ord!
Forsage hende! Dobbelt tungt det klinger.
Hjælp mig, min Frelser, i det rette Spor!

Du vandred selv forladt paa denne Jord;
forraadt, korsfæstet dog du Frelse bringer
til hver, som lider, og til hver, som tror.

V.

Hvor er det smukt, naar tvende Sjæle bygge
i Haab og Tro et fælles Hjem hernede,
et Arnested, som milde Genier frede,
hvor Livets Solskin deles, Livets Skygge.

Hvor ejer sligt et Hjem dog Fred og Hygge!
Det er en Skat, hvorefter alle lede,
og én er Bønnen, som vi alle bede:
Skænk os i Livet denne gyldne Lykke!

Og dog en anden, ædlere, blev givet;
den søges ej, den blandet er med Kummer,
men dog den højeste maaske i Livet:

At vandre stille blandt den travle Skare,
alene med den Sorg, som Hjertet rummer,
at elske haabløst, — men sin Tro bevare.